

BAKA ISTVÁN

Darázs-szonettek

1.

A konyhai résre nyitott bukó-
ablakomon a darázsak beszállnak
szőlőszem mézcsépp körte barnuló
harangja hívja őket kósza árnyak

fekete-sárga frakkot öltének
úgy kezdenek hozzá a lakomához
végigkóstolva mind az étkeket
miket a föld az égieknek áldoz

majd szomjat-éhet csillapítva vissza-
repülne mind a transzcendenciába
de nem ereszti sóvár lelküket

útjukba áll az áttetsző üveg
nem törnek át küszködnek bár hiába
s nem értik miért lett ily kemény a tiszta,

2.

sugárzó kékség mely dajkálta őket
röptette hárttyás gyöngye szárnyon és
most makacsul az üvegbe verődnek
zümögve sírják nincs menekülés

s gyufásdobozt üríték én s kítolva
tartályát félig a darázsra rá-
csapok visszatolom megint, s a foglya
öröknek hitt sötétbe hull alá

de ekkor a dobozt az ablakom
résébe tartva újra felnyitom
és megriadt rabom az égbe libben

darázs-isten vagyok kegyelmes isten
aki a lelket koporsóba zárom
s szabadon engedem a másvilágon.

CSUKÁS ISTVÁN

Karácsonyi ének a pásztoroknak

Mert angyal suhant, ingével surolva a szíket,
a torsot, kutyák kaptak utána álmélkodva,
a gubancos számár elsavanyodott innnyel rémüldözött;
mert a fekete ég alatt angyal suhant, hófoszlány,
isten megfagyott lehellete, dérlepte nádas ringása,
tündöklő nyári szárnycsapások, olyv, csíz fehér árnya,
sírós őszi ködök, gödörmély köhögések visszhangja;
mert együgyű álmotokon, jámbor hortyogásotokon át
angyal suhant, pendelyes gyerekkor emléke, kemencesutok
melege, bögre tej, kenyér jóreggeltje, szalmakazal alkonyok,
kifakult kékkötények illata, torokfájás, rozsdásszög
ma is eleven sajjása, ó, milyen hamar elveszített éden;
mert a sistergő csillag világnyi huzatában angyal suhant,
templomablak foszforeszkálása, dőrejlő orgonaakkord,
miseruhák aranyferce, püspökcsibuk füstkarika glóriája,
plébániák hízott libája, szentképek meztelen nőteste,
aranytól, gyémánttól roskadó, lassúdó mélyrepülés,
– fölriadva a puszta földön, kapkodva megsüvegeltétek.

CSIKI LÁSZLÓ

Szoborpark

...és akik saját hullájukat rakják
talapzatnak maguk alá,
és nincsen bennük fájdalom,
szobruk akár forró rézedény,
fortyog bennük a szó, az indulat –
és viszont,
akik, mint lassan elfogyó gyertyaszálak,
saját levükben állanak,
talapzatuk tetemesedik, szilárdul,
míg égve fogynak egyre,
és elkoppannak végül boldogultan –
node,
akik se így, se úgy, csak életnagyságban,
guberálók, csőszerelők, szatócsok, szobrászok,
akik estefelé fáradtan kiülnek
a langy talapzatokra,
nézik az alkonyi felhőt,
vagy koszos kezüket...

BALLA ZSÓFIA

Az egyik stáció

Már azt hiszem, hogy innen nincs tovább.
A föld, a hasfal bomlik, megszakad.
A két gerendát jellé a halál
öltözteti. Szakadt időszakod.

Miért kell vonódní izléstelen halálig?
E két gerenda földre ver, de aztán
égbe lendül, testestül magaslik.
A vég enyém, de rossz formája nem.

Címlet

Lehet, hogy nem kenyér.
Nem földközépi mag,
sajtos sejt-forgatag.
Lehet, nem is falat.
Nem tömény vetemény.
Bocsátassék a szónak:
Fölvacsorálni Istent –
Ostya? Úrvacsora?
Lehet, hogy nem kenyér.
Csak egy darab kovász.